

ser, og vi er enige i, at arbejdstilsynet ikke skal snage i breve og papirer og telegraf- og telefonhemmeligheder, men det gør arbejdstilsynet heller ikke. Levér mig bare ét eksempel på, at det er sket! Det tror jeg forslagsstillerne vil få utrolig svært ved.

Grundlovens § 72 kan kun fraviges ved lov, og jeg regner med, at forslagsstillerne er enige i, at arbejdsmiljølovens § 76, stk. 2 og 3, opfylder denne bestemmelse, og at arbejdstilsynet ikke foretager sig noget ulovligt, når det en meget sjælden gang besøger private hjem.

I Socialdemokratiet er vi ikke enige i, at arbejdsmiljøloven skal ændres. Arbejdstilsynet skal have hjemmel til at gribe ind i de tilfælde, hvor en privatperson i eget hjem begår tåbeligheder eller ulovligheder med risiko for at påføre sig selv, andre i husstanden eller måske naboerne skade.

At Arbejdstilsynet skal gøre dette med fornuft og med lempe, er en selvfølge, men det gør Arbejdstilsynet også. Levér mig bare ét eksempel på, at dette ikke er tilfældet.

Så ved jeg selvfølgelig godt, at om lidt står forslagsstillerne formentlig her på talerstolen og gør opmærksom på den eneste sag i nyere tid, den efterhånden – tillader jeg mig at sige – ældgamle sag fra Ribe. Men det kan jeg ikke bruge til noget. Det er et dårligt argument, som slet ikke begrundet et forbud mod at gribe ind, når private begår tåbeligheder.

Der er ingen saglig begrundelse for dette forslag.

I Socialdemokratiet er vi da også af den opfattelse, at det først og fremmest handler om, at forslagsstillerne skal have pudset den ideologiske glorie. Men det ligger vi ikke under for i Socialdemokratiet, og derfor kan vi naturligvis ikke støtte forslaget, selv om vi er enige i, at arbejdstilsynet ikke bare skal komme brasende ind i private hjem. Men det skal have mulighed for at møde op, når særlige grunde taler for det.

Brian Mikkelsen (KF):

Efter et samråd i Arbejdsmarkedsudvalget den 7. maj i år sagde arbejdsministeren til pressen uden for lokalet: »Jeg har stor sympati for de tanker om privatlivets fred, der ligger bag forslaget.«

Jeg synes, ministerens udtalelse var meget sympatisk, og jeg ville opfatte den som endnu mere sympatisk, hvis ministeren også gjorde alvor af sin udtalelse, men det kan vi så i dag forstå at ministeren desværre ikke gør.

Det er udtryk for, at der nok er nogle flotte hensigtserklæringer omkring dette tema, men at man langt hellere vil hylde systemet frem for det enkelte menneske.

I Det Konservative Folkeparti mener vi, at der er god grund til at tage sagen op igen.

For det første er det en mærkesag, at man ikke bør krænke det enkelte individ, og for det andet er der ikke sket noget som helst, siden vi første gang havde et lignende forslag på dagsordenen.

Vi mener – og det har vi tilkendegivet igen og igen – at vi selvfølgelig ønsker et godt arbejdsmiljø, og det tror jeg faktisk alle fornuftige mennesker gør. Men vi ønsker ikke, at det enkelte menneskes frihed bliver krænket af besøg fra arbejdstilsynet eller for den sags skyld en anden offentlig myndighed.

Det kan godt være, at det lyder meget gammeldags, men vi ønsker altså stadig væk, at der er noget, der hedder privatlivets fred. Det er god konservativ politik, og det er også noget, der er sikret i grundloven, men den debat har vi jo også haft.

Den private ejendoms ukrænkelighed er efterhånden udhulet gennem de mange love, der giver myndighederne adgang uden retskendelse, og det er noget, som jeg finder stærkt betænkeligt.

De gange, hvor vi har debatteret sagen her i Folketinget, har der også været en ideologisk debat, og det er der vel stadig væk, for det er stadig væk et principielt spørgsmål om at sikre den personlige frihed, friheden til at gøre, hvad man vil. Det skal være muligt at gøre, hvad man vil, i sit eget hjem.

Det er naturligt for mig, at jeg kan gøre, hvad jeg vil, i min egen bolig, og at jeg ikke bliver overvåget af arbejdstilsynet eller en anden offentlig myndighed. Og jeg har troen på og tilliden til, at det enkelte menneske kan tage vare på sig selv, og det samme gør sig gældende i forholdet mellem en arbejdsgiver og en arbejdstager.

Den mistro, som loven i øjeblikket giver anledning til, deler vi ikke. For arbejdsgiverne har naturligvis ingen interesse i, at de ansatte kommer til skade, men har også med den nuværende lov i ryggen interesse i at beskytte de ansatte bedst muligt.

Vi ønsker som nævnt et godt arbejdsmiljø, men ikke på bekostning af hvad som helst.